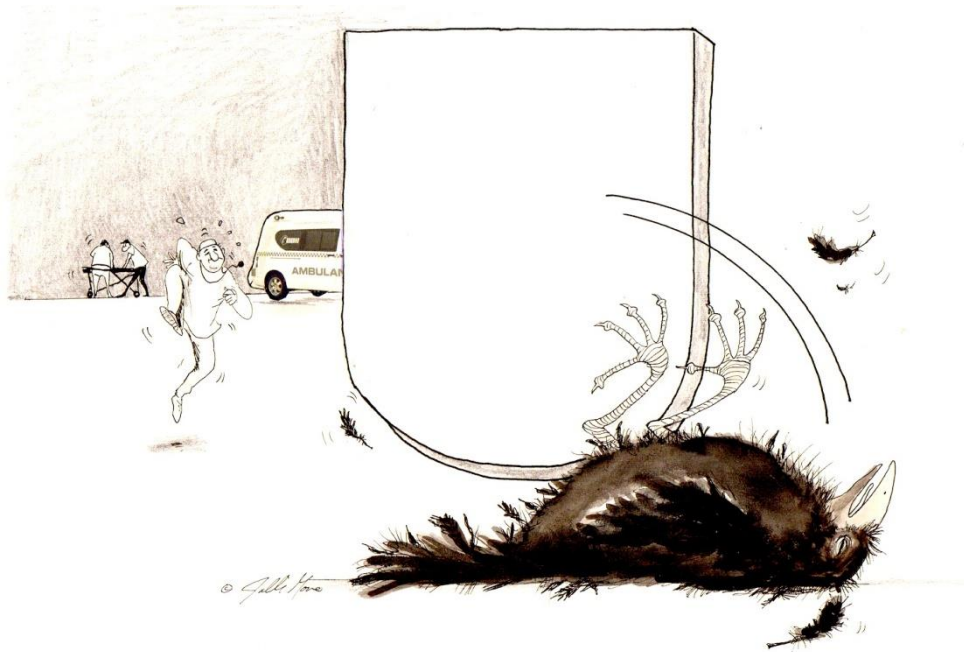

Skrantne kråker trenger hjelp

Av Trygve G. Nordby

Som skribent i denne avisa har jeg lenge hatt lyst til å skrive om hvor hyggelig jeg synes det er i Moss. Når en bor i Son sånn som vi gjør, blir Moss nærmeste by for handling og kulturopplevelser. Jeg har til og med tatt til orde for at Son kanskje burde slås sammen med Moss, nå som den nye regjeringen kanskje kommer til å få gjort noe med kommunegrensene.

Hvorfor ikke bare bli i Vestby, spør sikkert noen. Joda, Vestby er grei nok for dem som liker steder som Slependen og Furuset. Men jeg får liksom ikke helt den gode stedsfølelsen når jeg står midt ute på parkeringsplassen eller i kassakøen på IKEA.

Her om dagen kjørte jeg litt rundt omkring i Moss på en vanlig hverdag for å få litt inspirasjon til en hyggelig helgekommentar. Siden ingen steder blir gode steder av det man ser fra et bilvindu, parkerte jeg ved kirka og spaserte ned gågata.

Der var det ikke mye liv, for å si det mildt. Etter å ha paradert fram og tilbake i temmelig ensom majestet tuslet jeg tilbake til bilen, bare for å oppdage at jeg hadde parkert ved siden av det som så ut som ei død kråke. (Her må jeg skrive som spaltisten Dave Barry gjør, når noe faktisk er sant: «I am not making this up!») Kråka så nesten helt intakt ut. Akkurat som den

bare hadde falt rett ut av byvåpenet og ned på parkeringsplassen. Dersom den ikke var død, var den i hvert fall veldig slapp og skrantete.

Jeg ble litt tafatt av denne opplevelsen og begynte å lure på om tankene mine om Moss som en sånn hyggelig by bare er illusjoner? At det bare er ønsketenkning? Alle ønsker jo å bo i nærheten av hyggelig steder som man kan se opp til, skryte av til venner, og glede seg til å besøke.

Fra lesing av Moss Avis ser jeg det er mange med meg som sterkt ønsker at Moss skal bli slik. At Moss skal ta ut sitt fantastiske potensial som en spennende, levende og god by ved fjorden. Geografisk ligger alt mulig til rette for det. Ivrig leser jeg derfor alt som skrives om å få bukt med kvelende gjennomgangstrafikk, og ulike planer om revitalisering av sentrum, for eksempel med en ny jernbanestasjon under Basarbygningen. Sånn skal det låte. Sånn blir det liv i skrantne kråker!

En viktig forutsetning for at det skal bli realiteter av visjoner er at man får til synergi gjennom samarbeid. Denne kraften som gjør at én pluss én blir mye mer enn to. Kraften som oppstår når man er opptatt av å gjøre hverandre gode: i byen, i regionen og i fylket. Skal Moss lykkes må både nabobyene og Østfold fylke også lykkes. For å holde oss til fuglenes verden: «en enslig svale gir ingen sommer».

Stor var derfor min forskrekkelse da jeg nylig fikk inntrykk av at noe av det hyggeligste som har skjedd i Moss på veldig lenge er at Fredrikstad ikke får penger til å etablere en ny fylkesscene! Det var nesten så man kunne høre lyden av champagnekorkene helt opp til oss i Son da den nye regjeringen la fram sitt reviderte budsjettforslag.

Midt i et kollektivt forsøk på å få fart i egen by, har noen en forestilling om at det er en motsetning mellom at man lykkes i nabobyene og at man skal lykkes Moss. Det er nesten ikke til å tro. I samme avis som man trekker opp store visjoner og stresser betydningen av langsiktige vyer, blir man så smålige av kortsiktige budsjettaktikk at det slår ut evnen til å se ting i sammenheng. Eller skjems noen så mye over mangeårig unnfallenhet når det gjelder å få opp et skikkelig kulturbygg i egen by at de mister både raushet og gangsyn? I så fall er det trist. Trist som faen. Det betyr at janteloven fortsatt styrer mye norsk lokalpolitikk.

Jeg får også en annen foruroligende tanke: Er det dette utfordringene i Østfold egentlig handler om? Janteloven? Flere ting kan tyde på det. Så seint som denne uka kunne vi lese en oversikt over hva fylkets mange ordførere mener om at Fredrikstad forsøker å ta en rolle som fylkeshovedstad. Der Trøgstad, Våler, Askim og Moss kunne ha gledet seg over at Fredrikstad har ambisjoner, og dermed også kunne gitt viktig drahjelp til utviklingen av hele fylket, samles de i stedet under overskriften «Nå må Fredrikstad passe seg». Det ernt'e bra.

Alle gode krefter må dra i lag for å få liv i skrantne kråker!